

Arrest

nr. 270 479 van 25 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. WIBAULT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die in het bezit zijn van een Iraans paspoort met een Italiaans visum type C, zijn op 2 januari 2020 Italië binnengekomen. Volgens hun verklaringen reisden zij op 4 januari 2020 naar België. Op 5 januari 2020 werden verzoekers gecontroleerd op de luchthaven te Zaventem en werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zij dienden op 7 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 1 oktober 2021 ter kennis gebracht en zijn de bestreden beslissingen.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, L.H., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 07/01/2020

Overdracht CGVS: 12/10/2020

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal op 28 april 2021 van 8u40 t.e.m. 16u10 door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Tristan WIBAULT, woonde het volledige onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U huwde op 6 esfand 1397 (Perzische kalender, 25 februari 2019 volgens de Gregoriaanse kalender) met M.D. Uw echtgenote, die jarenlang op zoek was naar god en in dit verband opzoeken deed, toonde ten tijde van uw huwelijk al interesse voor het christendom. Samen met haar bekeek u begin farvardin 1398 (maart/april 2019) een film over het evangelie van Johannes. Na de film discussieerden jullie over de inhoud ervan en over het karakter van Jezus. Plots dacht u aan uw christelijke collega, A.H., en stelde u aan uw echtgenote voor om haar met haar in contact te brengen. Uw echtgenote ging akkoord. M.D. werd hierna door A.H. uitgenodigd om mee naar christelijke bijeenkomsten te gaan. Op 10 ordibehesht 1398 (30 april 2019) vond die eerste bijeenkomst plaats in een park. U begeleidde haar. Tijdens de bijeenkomst werd voor haar het verlossingsgebed gelezen. De liefdevolle context zorgde ervoor dat ook uw hart toen door Jezus Christus werd geraakt. In tegenstelling tot uw echtgenote ging u nadien evenwel niet meer naar christelijke vieringen. Wel discussieerden u en uw echtgenote over de Bijbel. In aban 1398 (oktober/november 2019) werden twee leden van de huiskerkgroep van M.D. aangehouden. Jullie besloten om naar het buitenland te vluchten en namen contact op met een smokkelaar om de reis te regelen en een visum aan te vragen.

Op 24 aban 1398 (15 november 2019) vonden er betogingen plaats naar aanleiding van de verhoging van de benzineprijzen. Er werden mensen gedood en anderen raakten gewond. U werkte in een ziekenhuis als verpleger en moest in die hoedanigheid mensen van de betogingen verzorgen. Aanvullend ging u nog mensen verzorgen aan huis. Uw vriend J. die zelfstandig thuisverpleger was, verwees naar u gewonden door die u thuis verzorgde. Eind azar 1398 (november/december 2019) vertelde J. u dat u niemand meer moest verzorgen: iemand van de personen die u had verzorgd werd immers gearresteerd en ook een collega-verpleger die hem net als u had verzorgd was aangehouden. U contacteerde onmiddellijk de smokkelaar en vroeg hem om een tandje bij te steken en jullie uitreis zo snel mogelijk te regelen. U was bang dat de gewonde u vroeg of laat zou verklikken bij de autoriteiten, u had hem tenslotte uw naam verteld. U ging niet meer terug naar het ziekenhuis waar u werkte en verbrak ook het contact met J.

Op 4 day 1398 (25 december 2019) werd uw echtgenote uitgenodigd op een kerstfeest samen met enkele leden van de huiskerk. U wilde niet dat M.D. zou deelnemen, maar besloot haar toch te brengen. Onderweg hadden jullie een ongeval waardoor jullie te laat aankwamen en zagen dat er mensen door de Iraanse autoriteiten in de auto werden geduwd. Jullie maakten meteen rechtsomkeer. U nam contact op met uw schoonbroer, de man van de zus van uw echtgenote, om te zeggen dat jullie zouden onderduiken in hun buitenverblijf.

Jullie reisden nadien met paspoort en Italiaans visum naar België waar jullie aankwamen op 4 januari 2020. De smokkelaar bezorgde jullie in België twee valse paspoorten waarmee jullie zouden proberen om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Dit mislukte en jullie werden aangehouden op de luchthaven. U en uw echtgenote dienden op 7 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. U vreest problemen te krijgen door de bekering van uw echtgenote: u vreest dat de autoriteiten door de problemen n.a.v. het kerstfeest naar uw echtgenote op zoek zullen gaan. Tot slot denkt u dat u als soennitische Koerd langer en zwaarder zal gestraft worden, indien de gearresteerde gewonde uw naam zal vermelden.

In België leerde u het christendom beter kennen. Samen met uw echtgenote verbleef u een tijdje in het gesloten centrum Caricole waar pastoor J. jullie kwam vertellen over het christendom. Jullie gingen nadien verder met online sessies van zijn kerk Vineyard op dinsdagen. Jullie gingen nooit effectief naar deze kerk. U ging wel drie keer naar een Iraanse kerk in Turnhout, tijdens de periode dat de kerken weer mochten openen tijdens de coronacrisis.

Voorts volgde u samen met uw echtgenote een huwelijkskursus om te leren hoe je met elkaar kan omgaan op basis van de christelijke leer. Tijdens de zomer van 2020 werd S., de zus van uw echtgenote, gecontacteerd door uw schoonzus F.Y., die bij de Sepah werkt. Ze liet S. weten op de hoogte te zijn van M.D.s bekering. F.Y. had altijd al iets tegen uw echtgenote. U vreest dat F.Y. jullie aan de Iraanse staat zal overleveren. Via F.Y. raakte uw familie op de hoogte van uw geloofsactiviteiten in België. Uw vader heeft u daarop ontferd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart); uw shenasnameh (geboorteboekje); uw paspoort; jullie huwelijksakte; uw diploma's verpleegkunde; een attest van HIVSET dat stelt dat u een opleiding verpleegkunde kan starten in België; uw inburgeringsattest; en attesten betreffende uw NT2-cursus. U legde ook nog een vonnis van uw schoonvader neer die werd veroordeeld omdat hij een fles wijn en een Koerdisch vlagje in zijn bezit had. U wilde hiermee aantonen dat Koerden gediscrimineerd worden en zwaarder gestraft worden. Na uw onderhoud werden op 19 mei 2021 nog enkele correcties aan de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst kon u niet aannemelijk maken dat u problemen zou krijgen met de autoriteiten doordat u gewonde deelnemers aan een betoging thuis had verzorgd. U wist immers niet of de Iraanse autoriteiten effectief op de hoogte zijn van het feit dat u gewonde betogers had verzorgd (CGVS, p. 18). U vreesde weliswaar dat, doordat u iemand had verzorgd die later werd gearresteerd, u ook in de problemen zou komen (CGVS, p. 19-20). U maakte de arrestatie van deze persoon echter niet aannemelijk. U hoorde van J. dat deze gearresteerde persoon – u kende zijn naam niet eens – werd gearresteerd, maar hoe J. dit te weten kwam, kon u niet zeggen. U wist evenmin wanneer deze patiënt werd opgepakt en u stelde hierover ook geen vragen. U vermoedde dat de gearresteerde gewonde vroeg of laat uw naam zou verklikken aan de autoriteiten, al wist u niet of dit was gebeurd: u had geen concrete aanwijzingen dat u inderdaad werd verklikt en u wist niet of de autoriteiten effectief naar u op zoek kwamen (CGVS, p. 19-21). Nochtans vond uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaats op 28 april 2021. Dit is ongeveer anderhalf jaar na de door u beweerde arrestatie van de gewonde persoon. U heeft zich over het voorgaande ook niet geïnformeerd. U wilde onder meer uw collega's in Iran niet contacteren uit vrees hen in gevaar te brengen (CGVS, p. 21). Deze uitleg volstaat niet. Dat u met alle moderne communicatiemiddelen die u ter beschikking staan, niet de mogelijkheid zou hebben gezien om u hierover op al dan niet discrete en veilige wijze te informeren, is immers niet aannemelijk. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al die aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees. U zei nog te denken gearresteerd te worden omdat een collega-verpleger ook gearresteerd werd doordat hij de gearresteerde patiënt had verzorgd. Deze link tussen uw eigen situatie en wat uw collega meemaakte overtuigt niet. U had wat dit betreft immers ook quasi geen concrete informatie. Zo had u totaal geen idee wie deze collega is en wat hij precies meemaakte. U stelde er ook geen vragen over aan uw vriend J. (CGVS, p. 21). Ook is het vreemd dat u tot op heden niet weet hoe het met uw vriend J., nochtans de persoon die de thuisverpleging van de gearresteerde patiënt had georganiseerd, vergaat en dat u op geen enkele manier naar hem heeft geïnformeerd. Ook wist u niet of er voor u juridische implicaties waren (CGVS, p. 20-21). Het loutere feit dat u niet eens wist of de autoriteiten ervan op de hoogte waren dat u een gewonde deelnemer aan een betoging had verzorgd en u hier zich ook niet op een gedegen wijze over heeft geïnformeerd, dat u niet wist of er voor u juridische implicaties waren en dat u geen informatie had over de huidige situatie van J. en over uw gearresteerde collega is dan ook zo onaannemelijk dat u uw vrees zelf gearresteerd te zullen worden omdat u een gewonde deelnemer had verzorgd ook niet aannemelijk heeft gemaakt.

Gezien u uw vrees omwille van de arrestatie van een gewonde deelnemer helemaal niet aangetoond heeft, is uw vrees hierdoor als soennitische Koerd harder gestraft te zullen worden niet relevant (CGVS, p. 20 en p. 34).

Vervolgens konden u en uw echtgenote allesbehalve overtuigen in Iran te zijn bekeerd tot het christendom.

Eerst en vooral legden jullie vage en zelfs incoherente verklaringen af over het profiel van A.H., uw christelijke collega met wie uw echtgenote dankzij u in contact zou zijn gekomen nadat jullie samen een christelijke film zouden hebben bekeken. Daar waar jullie bij jullie aankomst in België zeiden dat u een collega had die veranderde van geloof en die christen werd en dat jullie met deze collega afspraken (volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, d.d. 7 januari 2020, vraag 6), vermoedden jullie op het Commissariaat-generaal in tegenstelling tot voorgaande verklaring beiden dat A.H., de enige christelijke collega die u vermeldde, een geboren christen was. Jullie waren dit niet helemaal zeker, want jullie bespraken dit niet (CGVS, p. 22; CGVS M.D., p. 27). Dat jullie op het Commissariaat-generaal niet eens met zekerheid wisten of A.H. als christen was geboren, hoewel jullie hiervan uitgingen, is, gelet op het door jullie geschetste belang van A.H. in het bekeringsproces van uw echtgenote (CGVS, p. 23), niet aannemelijk. Aangenomen kan worden dat, indien A.H. uw echtgenote werkelijk de weg naar het christendom in het algemeen en naar de huiskerk in het bijzonder zou hebben getoond, haar eigen christelijke parcours ter sprake zou zijn gekomen. Aangezien jullie over het christelijke profiel van A.H. vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegden, kan niet worden aangenomen dat A.H. jullie de weg naar het christendom en de huiskerk zou hebben getoond.

Dit blijkt ook uit de warrige verklaringen die uw echtgenote aflegde over haar eerste contact met A.H. M.D. verklaarde uw collega via WhatsApp benaderd te hebben en haar geschreven te hebben dat ze graag meer informatie wou over het christendom. Gevraagd of het niet riskant was deze vraag zo expliciet via WhatsApp te stellen, veranderde zij haar verklaringen en zei ze in haar bericht louter in het algemeen om meer informatie gevraagd te hebben: zo begreep A.H. waarover het ging aangezien u haar al mondeling had verteld dat uw echtgenote meer informatie over het christendom wilde (CGVS M.D., p. 24). Deze verklaringen over het eerste contact tussen uw echtgenote en A.H. zijn niet coherent.

Jullie legden ook incoherente verklaringen af over de christelijke documentatie die uw echtgenote in Iran kreeg. Zo is het opvallend dat jullie bij aankomst in België nog zeiden dat uw echtgenote een Bijbel kreeg in de kerstperiode, na de arrestatie van twee medehuiskerkgangers (volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, d.d. 7 januari 2020, vraag 6), terwijl uw echtgenote op het Commissariaat-generaal zei dat ze in Iran enkel het Nieuwe Testament had: dit had ze gekregen bij de eerste huiskerkbijeenkomst, toen het verlossingsgebed op 10 ordibehesht 1398 (30 april 2019) werd voorgelezen (CGVS M.D., p. 5 en p. 26). Ook deze verklaringen zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met elkaar.

Dat uw echtgenotes bekering in Iran niet geloofwaardig is blijkt vervolgens uit het feit dat zij zich wel in een bijzonder snel tempo bekeerde. M.D. chatte slechts een paar keer via WhatsApp met A.H. alvorens zij haar voor het eerst zag en meteen het verlossingsgebed voor haar liet uitspreken. Dat zij zich in een dermate snel tempo heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom in een vijandige context – bekeringen naar het christendom in Iran worden immers niet getolereerd – kan immers beschouwd worden als een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering toch enige vorm van reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat zij volgens haar verklaringen buiten het bekijken van een christelijke film en het uitwisselen van een paar berichten met A.H. geen enkele stap ondernam om het christendom beter te leren kennen alvorens dit geloof via het door N. uitgesproken verlossingsgebed te aanvaarden – dit was bovendien tijdens haar eerste deelname aan een christelijke bijeenkomst van de huiskerk – (CGVS, p. 23; CGVS M.D., p. 23-26) kan bezwaarlijk wijzen op een diepgaande christelijke overtuiging en een waarachtige bekering.

Verder komt ook uw echtgenotes beschrijving van een deel van de huiskerkbijeenkomsten eigenaardig over. Ze vertelde dat ze in totaal aan een achttal bijeenkomsten deelnam: een viertal ervan vond plaats in een park en een viertal bij iemand thuis. Wanneer er in het park werd samengekomen, kon er amper samen worden gebeden omdat het gevaarlijk was om Jezus Christus te vermelden en omdat het opvallend is als iedereen bijv. samen zou bidden (CGVS M.D., p. 28).

Gevraagd wat er dan eigenlijk christelijk was aan deze parkbijeenkomsten, kwam uw echtgenote niet verder dan een verwijzing naar voorzorgsmaatregelen en merkte ze nog op dat ze 'over sommige thema's en dingen discussieerden' zonder te preciseren welke en dat het anders was als de huiskerkbijeenkomst plaatsvond binnen een woning (CGVS M.D., p. 28). Ze kon evenwel geen uitleg geven waarom de huiskerkbijeenkomsten dan niet gewoon altijd binnenskamers plaatsgrepen (CGVS M.D., p. 29).

Ook het feit dat uw echtgenote bijeenkomsten volgde maar weinig wist over de andere huiskerkleden, is bevreemdend. Ze wist niet waarom N. en So. de huiskerk leidden, al stelde ze nochtans met N. de beste band te hebben. Ook over E., die toch bij jullie thuis kwam, wist zij niet sinds wanneer zij zich bekeerde. Dat uw echtgenote niet naar de bijeenkomsten ging om over elkaars leven te praten en vragen te stellen (CGVS M.D., p. 28-29), is geen afdoend argument voor haar gebrek aan kennis over haar huiskerkgenoten. Immers, de huiskerkgangsters zagen elkaar niet alleen voor christelijke vieringen, maar ook voor maaltijden e.d.m. (CGVS M.D., p. 28). Dat er in een dergelijke context niet over elkaars leven zou kunnen gepraat worden, komt niet meteen overtuigend over.

Gelet hierop, kan er aan de bekering van uw echtgenote in Iran geen geloof gehecht worden.

Uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam en uw motivering om christen te worden, doen eveneens ernstige vragen rijzen. Ook u legde immers vreemde verklaringen af over de reden waarom uw interesse in het christendom werd gewekt en over het moment dat u zich effectief een christen voelde.

Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u moslim bent (verklaring DVZ, vraag 9), hetgeen uw echtgenote bevestigde (verklaring DVZ M.D., vraag 15a). Ook op het Commissariaat-generaal zei u in eerste instantie soenniet te zijn (CGVS, p. 3). Even later beweerde u dat, wat jullie in het leven nodig hebben, jullie in het christendom gevonden hadden. Gevraagd of u dan ook het christendom had gevonden, antwoordde u dat u in België aan een aantal vieringen had deelgenomen en dat, hoewel u soenniet bent, het christendom u een soort vrede en rust geeft. U voegde hieraan toe dat u volgens de pastoor van de Belgische kerk waar u vieringen volgde een volger van Jezus was. Gevraagd wat u daarvan dacht, zei u nog tijd nodig te hebben om alle twijfels van de baan te schuiven. Even later zei u dan weer dat u in uw hart eigenlijk een christen bent en dat u dat gevoel heeft sinds het moment waarop het verlossingsgebed voor uw echtgenote in Iran werd voorgelezen. U vertrok bijgevolg als een christen uit Iran (CGVS, p. 5-7). Deze verklaringen zijn allesbehalve coherent. Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken dan niet gewoon gezegd had dat u christen was, antwoordde u dat u niet wist dat u het gevoel in uw hart kon benoemen en dat u dacht dat het officieel moest zijn (CGVS, p. 7-8), hetgeen evenwel bezwaarlijk als een aannemelijke uitleg kan beschouwd worden. U vertelde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers wel over de bekering van uw echtgenote, maar repte met geen woord over uw eigen interesse voor en kennismaking met het christendom (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ). Hierop gewezen, zei u dat er een verschil was tussen u en uw echtgenote. Voor haar werd immers het verlossingsgebed gelezen. Hierop gevraagd waarom voor u het verlossingsgebed niet voorgelezen werd, antwoordde u dat u worstelde met uw gevoelens en dat u er nog geen beslissing over had genomen (CGVS, p. 8). Even later zei u dat u ten tijde van het voorlezen van het verlossingsgebed voor uw echtgenote wel gevoelens had voor het christendom, maar dat u niet dacht dat uw hart toen werd geraakt (CGVS, p. 27). Ook ten tijde van het persoonlijk onderhoud had u nog tijd nodig om zich als christen te kunnen beschouwen (CGVS, p. 31). Dit is opnieuw in strijd met uw eerdere verklaringen zich sinds het verlossingsgebed van uw echtgenote christen te voelen. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat het moeilijk was om te zeggen dat u zichzelf vanaf de datum van het verlossingsgebed christen kon noemen (CGVS, p. 27). Uw tegenstrijdige verklaringen over het geloof dat u al dan niet aanhangt ondermijnt fundamenteel uw beweerde christelijke geloofsinteresse en/of –overtuiging.

Bovendien is het bijzonder vreemd dat u enerzijds zei dat u zich na één deelname aan een huiskerkbijeenkomst al christen voelde (CGVS, p. 7), maar nadien geen enkele bijeenkomst meer volgde in een huiskerk (CGVS, p. 24). Nochtans kon uw echtgenote volgens u hierna wel nog meerdere bijeenkomsten bijwonen (CGVS, p. 24) en beweerde u dat het christendom voor u als een oceaan is: het is heel 'groot' en u moet nog veel dingen leren waarvoor u iemand nodig heeft die u begeleidt en die u de nodige uitleg geeft (CGVS, p. 26). Dat u in deze context bijgevolg niet verder deelnam aan christelijke bijeenkomsten, doet dan ook sterk verbazen en zet wederom de geloofwaardigheid van uw bewering zich in Iran al christen gevoeld te hebben danig op de helling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan uw in Iran ontstane interesse voor en/of uw bekering tot het christendom in Iran evenmin enig geloof gehecht worden.

Bijgevolg zijn de door jullie beweerde problemen van enkele medehuiskerkgangsters (zoals de arrestatie van Si. en van M. en de inval op 25 december) en de problemen die nadien plaatsvonden evenmin aannemelijk.

Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uw echtgenote de aanhouding van de twee huiskerkleden, M. en Si., door haar gebrekkige kennis niet aannemelijk maakte. Uw echtgenote beweerde weliswaar op 13 aban 1398 (4 november 2019) van A.H. vernomen te hebben dat M. gearresteerd werd. Hoe A.H. dit te weten kwam, wist ze echter niet. Evenmin wist zij waar, wanneer en door wie M. gearresteerd werd. Ze kende ook niet met zekerheid de reden waarom ze was gearresteerd. Dat A.H. haar wel kon vertellen dat M. was gearresteerd, maar niet wilde antwoorden op haar vragen in verband met de omstandigheden van deze arrestatie, kan slechts moeilijk overtuigen (CGVS M.D., p. 14-15). Uw echtgenote beweerde verder opnieuw van A.H. vernomen te hebben dat Si. twee weken na M.'s arrestatie werd opgepakt. Ook hierover had zij geen informatie: A.H. vertelde niet hoe, waar of wanneer hij werd aangehouden. Uw echtgenote stelde hierover geen vragen en heeft zelfs geen idee of Si. effectief werd aangehouden omwille van christelijke activiteiten. Het kon evengoed geweest zijn omwille van een deelname aan een betoging (CGVS M.D., p. 15-16). Ook hier is het niet aannemelijk dat enerzijds wel het plaatsvinden van de arrestatie bekend is, maar anderzijds niet de omstandigheden ervan. Door uw gebrekkige informatie over de door u geponeerde arrestatie van M. en Si. hebben jullie deze arrestaties niet aannemelijk gemaakt. Er kan immers herhaald worden dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij informeert naar al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met zijn vrees.

Voorts komt ook jullie beschrijving van de arrestatie van één of meerdere huiskerkleden op 25 december erg onwaarschijnlijk over. Zo zijn jullie opeenvolgende verklaringen over de gebeurtenissen op 25 december niet meteen coherent. Tijdens jullie gesprek met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken bij jullie aankomst in België zeiden jullie dat jullie te laat bij de huiskerkdienst van 25 december aankwamen – jullie hadden een kind moeten ontwijken waardoor jullie in een gracht waren beland – en dat jullie bij jullie aankomst aldaar vele undercoveragenten opmerkten waardoor jullie zich uit de voeten maakten (volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, d.d. 7 januari 2020, vraag 6). Op het Commissariaat-generaal zei uw echtgenote evenwel dat jullie na een aanrijding te laat aankwamen en dat jullie slechts twee agenten van ettelaat opmerkten (CGVS M.D., p. 7; p. 16-17). Daar waar u zei dat er een paar mensen door de agenten in een auto werden geduwd – jullie konden enkel So. herkennen – (CGVS, p. 33) en ook uw echtgenote in eerste instantie zei dat meerdere kerkgangsters werden gearresteerd (CGVS M.D., p. 7 en p. 14), beweerde uw echtgenote even later dat ze enkel So. zag gearresteerd worden (CGVS M.D., p. 16-17). Voorts komt het weinig waarschijnlijk over dat jullie, die toevallig op het moment van de arrestatie van één of meerdere huiskerkgangsters aankwamen en die deze onverkwikkelijke gebeurtenis tijdens de avondschemering van ver en vluchtig zouden hebben gadeslagen, zouden kunnen gezien hebben dat (minstens) één van de twee mensen gekleed in burger geleek op een agent van het ettelaat terwijl jullie, althans volgens uw verklaringen, niet eens de andere gearresteerde kerkgangsters zouden herkend hebben (CGVS, p. 33; CGVS M.D., p. 16-17). Door deze incoherente en weinig aannemelijke beschrijving van de arrestatie op 25 december kan er geen geloof aan gehecht worden.

Dit blijkt tevens uit het feit dat u en M.D. nauwelijks informatie hadden over de inval in de huiskerk tijdens Kerstmis. Jullie wisten noch hoeveel mensen er toen werden opgepakt noch wie er behalve So. werd opgepakt (CGVS, p. 33; CGVS M.D., p. 16-17). Jullie wisten evenmin wat er nadien met de huiskerkleden gebeurde: jullie hebben niets meer van hen vernomen en hebben zich niet naar hen geïnformeerd (CGVS, p. 33-34; CGVS M.D., p. 17). Zelfs over A.H., de persoon die uw echtgenote de weg leidde naar de huiskerk, had uw echtgenote geen enkele informatie (CGVS M.D., p. 18). Nochtans is A.H. uw collega in het ziekenhuis (CGVS, p. 8) waardoor u zich via uw werk naar haar had kunnen informeren. Een louter telefoontje naar een collega had kunnen volstaan om na te gaan hoe het met haar ging. U verklaarde weliswaar niet te willen telefoneren naar collega's uit angst ze in gevaar te brengen (CGVS, p. 21). Deze uitleg overtuigt niet. Dat jullie wel met familie konden bellen, die jullie nochtans ook niet in gevaar willen brengen (CGVS, p. 21; CGVS M.D., p. 6) – nergens uit jullie verklaringen kan ook maar enigszins blijken dat jullie jullie familie door jullie telefoontjes in gevaar zouden gebracht hebben –, maar geen collega's om meer te weten over het wedervaren van A.H. en via haar van de overige huiskerkgangsters, is niet aannemelijk. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, quod non in casu. Uw echtgenote zei nog dat u geen collega's kon contacteren, omdat u niet wist wie van uw collega's u kon vertrouwen (CGVS M.D., p. 18-19).

Ook dit kan nauwelijks overtuigen, aangezien jullie zich intussen al bijna twee jaar veilig in het buitenland bevinden. Het ontbreken van enige concrete informatie over de huiskerkleden en het feit dat jullie amper pogingen ondernamen om hierover informatie te vergaren ondermijnen wederom danig de geloofwaardigheid van de beweerde huiskerkproblemen in Iran.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het sowieso erg onaannemelijk overkomt dat uw echtgenote een kerstviering wilde bijwonen, terwijl er volgens haar verklaringen even daarvoor reeds twee van haar huiskerkvrienden werden aangehouden over wie zij bovendien geen enkele informatie had. Dat jullie n.a.v. deze arrestaties zelfs een tijdje het land wilden verlaten en hiertoe reeds initiatieven namen (CGVS, p. 16; CGVS M.D., p. 3; p. 15-16), maar uiteindelijk nog het risico namen om naar een kerstfeest te gaan, komt vreemd over.

Evenzeer komt de bewering van uw echtgenote dat de autoriteiten H., de schoonbroer van uw echtgenote, omwille van jullie ondervraagd zouden hebben, ongeloofwaardig over. Uw echtgenote had immers ook in dit verband geen enkele informatie: ze wist niet of er al dan niet een huiszoeking bij H. werd verricht, waar hij werd ondervraagd, door wie hij werd ondervraagd, wat hem werd gezegd en of hij later nog eens werd aangehouden. Uw echtgenote wist zelfs niet eens zeker of H. omwille van haar werd ondervraagd, maar omdat H. nog nooit in zijn leven werd gearresteerd, stelde zij dat het wel door haar moest zijn. Uw echtgenote stelde geen vragen aan haar familie over H.'s arrestatie en/of ondervraging. Dat uw schoonfamilie jullie enerzijds op de hoogte kon brengen van H.'s ondervraging, maar hier anderzijds geen details kon over verstrekken, is niet aannemelijk. Overigens is het vreemd dat uw echtgenote zeker wist dat H. ondertussen was vrijgelaten. Ze baseerde deze bewering op het feit dat haar moeder had gezegd dat ze voor Iraans Nieuwjaar iedereen thuis had uitgenodigd, waardoor M.D. ervan uitging dat H. ook aanwezig was. Dat M.D. zich op geen enkele manier heeft geïnformeerd naar haar schoonbroer, overtuigt, gezien het feit dat zij nog contact heeft met haar familie, niet. Ten slotte had uw echtgenote ook geen idee of er ooit andere familieleden werden meegenomen voor ondervraging (CGVS M.D., p. 6 en p. 19-21).

Dat er geen geloof gehecht wordt aan M.D.'s asielrelaas, wordt bijkomend bevestigd doordat zij geen enkele informatie heeft over eventuele juridische procedures tegen haar ten gevolge van haar beweerde bekering en doordat zij zich hier ook op geen enkele manier naar heeft geïnformeerd (CGVS M.D., p. 9-10). Een dergelijk gebrek aan informatie betreffende de kern van uw echtgenotes asielrelaas zet de geloofwaardigheid van haar asielrelaas bijkomend op de helling.

Tot slot wordt jullie geloofwaardigheid ondermijnd door de vaststelling dat u en uw echtgenote het risico namen om met jullie eigen paspoort en een Italiaans Schengenvisum legaal het land te verlaten (CGVS, p. 12-13; CGVS M.D. p. 11). Gelet op uw bewering dat jullie moesten onderduiken alvorens jullie het land verlieten (CGVS, p. 17), is het heel opmerkelijk dat jullie het risico namen om met jullie eigen paspoort via de luchthaven Iran te verlaten. Het spreekt voor zich dat deze houding geenszins in overeenstemming te brengen is met het koesteren van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan er aan jullie beweerde bekering in Iran en de problemen hierdoor niet het minste geloof gehecht worden.

Dat aan jullie geloofsactiviteiten en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na uw aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan jullie motivatie om in België (online) kerkvieringen te volgen ook geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook besloten worden dat jullie hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging geloofsactiviteiten ontwikkelen. Hieraan kan, voor wat u betreft, toegevoegd worden dat u erkende, toen u gevraagd werd of u actueel christen bent, nog tijd nodig te hebben (CGVS, p. 31) en dat u vaak afwezig bent op de christelijke onlinesessies (CGVS, p. 32). Hieruit kan uiteraard geen diepgaande en oprechte christelijke levensovertuiging blijken. Dat dit inderdaad het geval is, blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel idee had wat er gevierd werd met Pasen. Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd; u was overigens niet aanwezig tijdens de laatste paasviering (CGVS, p. 32). U wist eveneens niet was Pinksteren was en verkeerdelijk dacht u dat Hemelvaart het feest van de verrijzenis was, i.p.v. Pasen (CGVS, p. 33). Voorts stelde u dat de evangeliën in de Bijbel belangrijk waren, maar waarom dit zo was, kon u niet duiden (CGVS, p. 32). Ook uw echtgenote zei overigens dat u nog twijfelt over uw geloof en nog geen beslissing had genomen (CGVS M.D., p. 4).

Betreffende uw echtgenote kan bijkomend nog aangestipt worden dat, aangezien er aan haar bekering in Iran geen geloof gehecht kan worden, ze reeds op 11 februari 2020, i.e. nauwelijks een maand na haar aankomst in België, werd gedoopt. Nochtans kan, zoals reeds aangegeven werd, aangenomen worden dat een vrijwillige bekering naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er hieraan een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan. Haar bijzonder snelle doopsel – u zei dat er niet veel mensen vanuit hun hart gedoopt worden (CGVS, p. 32) – doet dan ook ten zeerste verbazen en plaatst bijkomend de nodige kanttekeningen bij de oprechtheid van haar beweerde nieuwe geloofspraktijk. Het is overigens bijzonder opmerkelijk dat uw echtgenote als zelfverklaarde christen behalve één keer naar een Iraanse kerk in Turnhout nooit naar een kerkviering georganiseerd door haar kerkgemeenschap Vineyard ging: ze volgt enkel onlinevieringen en onlinebijeenkomsten. Nochtans gaf zij zelf toe dat, ondanks de coronacrisis die ervoor zorgde dat de kerken een tijd hun deuren moesten sluiten, de kerken een bepaalde periode open waren en beweerde ze heel graag eens naar haar kerk te willen gaan (CGVS, p. 28; CGVS M.D., p. 11-12 en p. 30). Deze bevindingen doen wederom de nodige vragen rijzen over haar daadwerkelijke wens om van een christelijke gemeenschap deel uit te maken.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie beweerde christelijke geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Wat betreft haar christelijke posts op haar facebookpagina, heeft M.D. niet aannemelijk gemaakt dat het, gelet op het opportunistisch karakter van haar geloofsactiviteiten, voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran haar religieus getinte bijdragen te verwijderen. Uit haar religieus geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade afgeleid worden. Betreffende de in België uitgevoerde geloofsactiviteiten, bevestigd door een aantal door uw echtgenote neergelegde documenten, kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie geloofsactiviteiten zijn evenwel niet oprecht –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat jullie niet konden aantonen door jullie bekering en jullie geloofsactiviteiten bij terugkeer naar Iran problemen te zullen krijgen met F.Y., jullie schoonzus die bij de Sepah zou werken en die jullie al onrechtstreeks bedreigd heeft omdat ze lucht had gekregen van jullie geloofsactiviteiten. U erkende niet te weten hoe F.Y. van jullie geloofsactiviteiten op de hoogte kon zijn (CGVS, p. 11-12). In dit verband kan herhaald worden dat er aan jullie geloofsactiviteiten in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht. Bovendien nam uw echtgenote de nodige voorzorgsmaatregelen om te vermijden dat haar christelijke facebookprofiel haar familie in de problemen zou brengen (CGVS M.D., p. 20). Jullie geloofsactiviteiten in België zijn op een enkel bezoek aan de kerk in Turnhout na uitsluitend online. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe uw schoonzus op de hoogte zou kunnen zijn van jullie geloofsactiviteiten. Bovendien maakten jullie niet aannemelijk dat F.Y. werkt(e) bij de Sepah. Jullie wisten allebei niet wat F.Y. concreet deed/doet bij de Sepah en baseerden haar functie op het feit dat haar broers allebei werkzaam zouden zijn bij de Sepah (CGVS, p. 11-12; CGVS M.D., p. 8-9). Volgens uw echtgenote zei F.Y. nooit letterlijk dat ze bij de Sepah werkte, maar het feit dat ze een foto van de islamitische leider ophing was volgens haar enkel iets dat je doet als je van de Sepah bent (CGVS M.D., p. 9). Zowel u als uw echtgenote konden dan ook niet concreet aantonen dat zij effectief voor de Sepah zou werken.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw opleiding verpleegkunde en uw in België gevolgde opleidingen wordt niet getwijfeld. Betreffende het vonnis van uw schoonvader, die werd veroordeeld voor het bezit van een fles wijn en van een Koerdisch vlagje – met dit vonnis wilde u aantonen dat jullie als Koerd gediscrimineerd worden en dat jullie zwaarder gestraft worden (CGVS, p. 15) –, kan er herhaald worden dat jullie jullie beweerde persoonlijke problemen in Iran niet hebben aangetoond, waardoor uit niets blijkt dat u zwaarder zou kunnen worden gestraft. Bovendien werd u in het verleden nog nooit aangehouden of veroordeeld en kwam u zelf nooit in de problemen (CGVS, p. 12 en p. 15). U en uw echtgenote beschikten verder over een paspoort, waarmee jullie Iran konden verlaten.

U kon tot slot studeren en jullie hadden de afgelopen jaren toegang tot de arbeids- en woningmarkt, onder meer in Teheran. Bijgevolg blijkt uit niets dat de door u beweerde discriminatie wat u betreft gelijkgeschakeld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, M.D., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 07/01/2020

Overdracht CGVS: 12/10/2020

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal op 28 april 2021 van 10u30 t.e.m. 17u door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Tristan WIBAULT, woonde het volledige onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U huwde op 6 esfand 1397 (Perzische kalender, stemt overeen met 25 februari 2019 volgens de Gregoriaanse kalender) met L.H.. Gedurende geruime tijd was u op zoek naar god en had u interesse voor het christendom. Ergens begin farvardin 1398 (maart/april 2019) bekeek u samen met uw echtgenoot een christelijke film over het leven van Jezus Christus. U zei hierna tegen L.H. dat u meer wou weten over het christendom. Hij stelde u voor om contact op te nemen met zijn christelijke collega, mevrouw A.H. Eind farvardin nam u met haar contact op via WhatsApp. U vroeg haar om af te spreken omdat u graag meer informatie wou over het christendom en via WhatsApp stuurde ze u alvast enkele verzen door uit het evangelie van Matheus. Op 10 ordibehesht 1398 (30 april 2019) sprak u voor het eerst met haar af in een park waar zij samen met nog enkele huiskerkleden aanwezig was. Ook uw echtgenoot was erbij: hij wou de situatie evalueren en kijken wie er allemaal aanwezig was. Het verlossingsgebed werd voor u voorgelezen en na deze sessie kreeg u een kleine versie van het Heilige Boek mee. De bijeenkomsten werden georganiseerd door N. en So. Sindsdien ging u in Iran één of twee keer per maand naar de huiskerk tot u in aban 1398 (oktober/november 2019) via A.H. vernam dat M., iemand die jullie huiskerk bezocht had, rond 13 aban 1398 (4 november 2019) gearresteerd werd. Twee weken later kreeg u over Si. hetzelfde te horen. U en L.H. raakten in paniek en besloten een visum aan te vragen om een tijdje uit Iran weg te kunnen zijn. Na de arrestaties van de twee huiskerkleden vonden er geen vieringen meer plaats maar uiteindelijk werd u door huiskerkleden N. en E. toch nog uitgenodigd voor een kerstfeest op 25 december. Toen u samen met L.H. onderweg was naar het kerstfeest hadden jullie een aanrijding waardoor jullie veel te laat aankwamen op het feest. Dit was een geluk bij een ongeluk, want hierdoor zagen jullie van ver dat So., een medehuiskerkganger, gearresteerd en meegenomen werd. Jullie vluchtten meteen naar het buitenverblijf van uw zus S. en haar man H. Net voor jullie vertrek uit Iran vertelde uw echtgenoot aan uw vader dat u zich had bekeerd en dat jullie geld nodig hadden om het land te verlaten. Jullie vertrokken op 2 januari 2020 met jullie eigen paspoort en een Italiaans visum naar Milaan waarna jullie vervolgens op 4 januari 2020 doorreisden naar België. In België werden jullie op 5 januari 2020 opgepakt op de luchthaven in het bezit van een vals Spaans paspoort. U en uw echtgenoot dienden op 7 januari 2020 in een gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreest u aangehouden te worden, maar welke straffen u precies zal ondergaan, weet u niet. In het gesloten centrum werd u gedoopt. Sinds uw vrijlating uit het centrum volgt u online Bijbelstudie van pastoor Jan op dinsdagen. Veder komt u één keer per week online samen met enkele leden van de kerk waarbij vragen over de Bijbel worden beantwoord en één keer per week heeft u een bijeenkomst met pastoor John, een christen uit Amerika. U volgt eveneens sinds januari/februari 2021 een cursus waarbij u leert hoe u het christendom moet promoten. Ook geeft u Bijbelstudie aan een meisje uit het opvangcentrum. De vieringen van de kerk volgt u op zondag online in het Engels. Vervolgens volgde u samen met L.H. een huwelijkscursus georganiseerd door uw kerk. Ten slotte ging u ook één keer naar een Iraanse kerk, maar vond er niet het gevoel dat u wou, dus bleef het bij één keer.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw mellikaart (nationale kaart); uw shenasnameh (geboorteboekje); uw paspoort; uw diploma boekhouden; een kopie van het vonnis van uw vader betreffende een veroordeling voor het bezitten van een fles wijn

en een klein vlagje van Koerdistan; attesten betreffende uw NT2-cursus; een attest van YWAM Frontier Missions d.d. 22 april 2021 ter staving van een christelijke opleiding; uw doopattest d.d. 11 februari 2020; en een mail van pastoor J.D.V. d.d. 21 april 2021 betreffende uw kerkgang.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming samenhangt met dat van uw echtgenoot. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw opleidingen wordt niet getwijfeld. Dat u in België werd gedoopt, naar de kerk gaat en een online Bijbelcursus volgt, zoals uit de neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Dat u documenten neerlegt van uw kerkgang en Bijbelstudie wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 48/3 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”.

Verzoekers verwijzen naar de door hen neergelegde nieuwe elementen (verzoekschrift, stukken 4-12).

Zij betwisten vervolgens het onderzoek van de commissaris-generaal als volgt:

“Bij de onderhouden is het opvallend dat de heer L.H. meer vragen dan verzoekster heeft gekregen over de manier waarop de interesse voor het christendom is ontstaan bij zijn vrouw... Nochtans legde verzoekster uit dat haar interesse voor het christendom al ontstond vóór dat zij met haar man huwde.

Zo stelt de bestreden beslissing dat de interesse van verzoekster voor het christendom bijzonder snel groeide, terwijl een groot deel van haar spirituele evolutie niet in aanmerking is genomen. Dit is opmerkelijk want het CGVS aanvaardt niet de uitleg van mevrouw over haar evolutie en haar ontmoeting met het christendom. Terwijl mevrouw een persoonlijke spirituele weg probeert uit te leggen en een langzaam begrip waarin zij aangetrokken is door christelijke dogma's, vraagt het CGVS voor concrete acties of contacten met het christendom. (CG notities M.D., p. 22).

Zo vraagt het CGVS “Probeer nu eens te komen tot het punt hoe en waar u die interesse voor het christendom ontwikkelde” (CG notities M.V., p. 22) wat totaal niet past met de uitleg van mevrouw over

een trage ontdekking in een context waar een dergelijk geloof moeilijk gangbaar is. Later in de bestreden beslissing beseft het CGVS dat een dergelijke interesse plots is.

Het is ook opvallend dat de heer L.H. veel vragen over de inhoud van het christelijke dogma gekregen heeft, terwijl hijzelf toegeeft dat hij nog niet bekeerd is en nog tijd nodig heeft, maar de grondige kennis van verzoekster wordt weinig ondervraagd.

De bestreden beslissing verwijst dan zeker naar de gebrekkige kennis van verzoeker over het christendom maar houdt geen rekening met de diepe lezing en kennis van de Bijbel door verzoekster.

Wat betreft de religieuze activiteiten in Iran, maakt de bestreden beslissing geen verschil tussen de geloofwaardigheid van de spirituele zoektocht van mevrouw, de geloofwaardigheid van haar deelname aan een huiskerk of de geloofwaardigheid van de arrestatie van een aantal leden van de kerk. Het is nochtans mogelijk te aanvaarden dat een spirituele weg naar het christendom wel ontstond zelfs als het CGVS toch twijfels heeft over de arrestatie van leden van een bepaalde kerk.

Volgens de bestreden beslissing vormt de ongeloofwaardigheid van hun bekering in Iran een negatieve indicatie van hun motivatie om in België kerkvieringen te volgen. Verzoekster is in België gedoopt nauwelijks één maand na haar aankomst in België terwijl een bekering een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er hieraan een ruimte mate van reflectie en studie vooraf is gegaan.

Deze mening bij de bestreden beslissing is mogelijk aangezien de diepte van het geloof van mevrouw niet werkelijk onderzocht is. Het CGVS houdt ook geen rekening met de context van haar doop. Dit was niet enkel in een maand tijd. Dit was een maand tijd in detentie vóór een mogelijke repatriëring. Binnen een dergelijke context is het niet zo vreemd dat er zich een intense band ontwikkeld had en dat een belangrijke beslissing is genomen.

De bestreden beslissing verwijt verzoekers geen kerk fysiek te bezoeken. Verzoekers hebben een aantal redenen daarvoor opgegeven. Eerst was het voor een lange periode niet mogelijk wegens coronamaatregelen. Later hebben ze wel geprobeerd om naar een Iraanse Protestantse kerk te gaan, maar daar vonden zij de sfeer niet goed. Ze leggen uit tijdens hun gehoor dat zij dit probleem met Pastoor J. besproken. De heer J.D.V. bevestigt dit overleg:

“M.D. heeft me over haar minder positieve ervaring verteld in de gemeenschap in Turnhout, “The City of the Living God”, met pastor H.M. M.D. gaf me zijn email adres, maar ik heb dat niet verder opgevolgd. Ik weet dat in zulke, relatief nieuwe groepen er nogal een focus gelegd wordt op geld en ‘tienden’ afstaan. M.D. voelde zich daar niet op haar gemak vertelde ze, mede omdat de dienst zes uur duurde, er te veel lawaai was, mensen droegen geen mondkap, dus al met al wilde ik haar niet teveel pushen om naar een gemeente te gaan die uiteindelijk niet zo behulpzaam is voor mensen om te integreren in België en waarbij ik van op afstand, en misschien onterecht, een wat sektarisch gevoel had.” (stuk 6)

Dan bestaat er een taalbarrière. Zonder taalkennis bestaan er weinig toegankelijke kerken voor hen. Zeker als zij echt willen deelnemen... Het feit is dat ze nu voor het nemen van de bestreden beslissing wel een kerk hebben gevonden die bij hen past.

De bestreden beslissing valt op de conclusie dat verzoekers opportunistisch zijn in hun bekering naar het christendom.

Er zijn nochtans een aantal gedragingen bij verzoekers die geen opportunisme aantonen.

Indien het koppel opportunistisch is, waarom verklaart de heer L.H. dan dat hij nog niet klaar is voor een bekering?

Indien het koppel opportunistisch is, - waarom gaan zij dan niet regelmatig naar de Iraanse kerk in plaats van te vinden dat dit niet de sfeer is die zij zoeken?

Een dergelijk opportunisme lijkt ver van manifest.”

Verzoekers voeren verder, onder citering van informatie van UNHCR en rechtspraak van het EHRM en de Raad, aan dat: “Wanneer de tegenpartij haar weigeringsbeslissing steunt op het argument dat de getuigenis van verzoekster ongeloofwaardig en opportunistisch is, moet zij aldus duidelijk maken dat dit manifest zo is en dat hierover geen twijfel bestaat. Tegenpartij moet ook aantonen dat verzoekster, in ieder geval, geen gevaar loopt onderworpen te worden aan daden in strijd met artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).” Zij menen echter dat de commissaris-generaal zich baseert op onvoldoende onderzoek en dat uit de nieuwe door hen neergelegde stukken blijkt dat veel mensen verzoeksters bekering ernstig en eerlijk vinden. Zij citeren uit de neergelegde getuigenissen van N.G., J.D.V. en M.P. (verzoekschrift, stukken 6-8) en verwijzen naar de getuigenis van kardinaal J.D.K. (Ibid., stuk 10). Zij stellen, onder verwijzing naar het arrest “Singh” van het EHRM, dat de door hen neergelegde attesten niet aan de kant kunnen worden geschoven. Deze attesten tonen volgens verzoekers immers aan dat minstens het onderzoek van de commissaris-generaal naar de bekering van verzoekster en haar godsdienstelijke praktijken in België foutief is. Zij benadrukken dat voormelde personen die hun leven aan de predatie van het christendom hebben gewijd de eerlijkheid en sterke overtuiging van verzoekster bevestigen.

Deze personen zijn op de hoogte dat een aantal asielzoekers wel opportunistisch gedrag aannemen bij het bezoek van kerken, doch zij zijn er evenwel van overtuigd dat dit niet het geval is met verzoekster.

Verzoekers menen dan ook dat, zo de Raad zou oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekster tot het christendom in Iran, minstens dient rekening te worden gehouden met haar religieuze overtuigingen vandaag, waarbij zij toelichten als volgt: *“Zij gaat nu regelmatig naar de kerk. Haar geloof is niet enkel geuit door passieve bezoeken aan een kerk. Zij volgt Bijbelstudies, leert de predicatie en neemt verantwoordelijkheden op bij de sociale activiteiten van de kerk. (ziek Maandblad van de kerk, stuk 9)*

Zij is zoals Pastoor M. P. haar beschrijft “zeer actief in onze kerk.”

Het is hier van hoog belang om aan te nemen dat verzoekster proselite is.”

Verzoekers voeren, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, dan ook aan dat niet van verzoekster kan worden verwacht dat zij afstand neemt van haar geloof en praktijk bij een terugkeer naar Iran. Bovendien toont landeninformatie hierover en rechtspraak van het EHRM aan dat verzoekster als christen in Iran een risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoekers citeren hierbij nog uit informatie van Landinfo en de Danish Immigration Service over het risico op vervolging van bekeerlingen in Iran (verzoekschrift, stukken 11-12).

Zij besluiten dat, aangezien uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal niet langer kan argumenteren dat hun geloof manifest opportunistisch is, hij evenmin kan beweren dat verzoekers geen risico lopen op vervolging in Iran.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een brief van M.V. van 20 oktober 2021 (stuk 4);
- een mail en brief van sociaal begeleider J.V.S. van 20 oktober 2021 (stuk 5);
- een mail van J.P.D.V. van 21 oktober 2021 (stuk 6);
- een brief van N.G. van 19 oktober 2021 (stuk 7);
- een brief van M.P. van 18 oktober 2021 (stuk 8);
- een editie van het Maandblad van de Protestantse Kerk (VPBK) te Turnhout van oktober 2021 (stuk 9);
- een brief van kardinaal J.D.K. van 22 oktober 2021 (stuk 10);
- een uittreksel uit het rapport *“Iran: Christian converts and house churches (1) – prevalence and conditions for religious practise”* van Landinfo van 27 november 2017 (stuk 11);
- een uittreksel uit rapport *“Update on the situation for Christian Converts in Iran”* van de Danish Immigration Service van juni 2014 (stuk 12).

2.1.3. In nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronnd middel aangevoerd werd.

2.1.4. Ter terechtzitting leggen verzoekers met een aanvullende nota een editie van het Maandblad van de Protestantse Kerk (VPBK) te Turnhout van februari 2022 (stuk 13) neer.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Voorafgaand merkt de Raad op dat verzoekers hebben nagelaten om in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook in België aangekomen op 4 januari 2020 waren verzoekers initieel niet van plan om een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Verzoekers dienden op 7 januari 2020 hun verzoek in, omdat ze hier betrappt waren met een vals paspoort. Hun doel was om naar Engeland te reizen. Ze hadden 19 000 pond betaald, er was 25 000 afgesproken voor Engeland, als ze daar geraakten. Zij kregen een vals paspoort te Brussel en werden tegengehouden op de luchthaven te Zaventem. Een verzoek om internationale bescherming dient zo spoedig mogelijk te worden ingediend, wat verzoekers hebben nagelaten. Hieruit kan worden afgeleid dat zij een nood aan internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten, wat uiteraard hun algemene geloofwaardigheid ondermijnd (DVZ-verklaring M.D., stuk 9, p. 11-13).

De Raad benadrukt dat het van belang is dat verzoekers hun verklaringen over de gestelde godsdienstige bekering naar behoren staven. De verklaringen die zij over hun godsdienstige overtuiging of het behoren tot een geloofsgemeenschap afleggen, vormen daarbij slechts het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en de omstandigheden van een verzoek om internationale bescherming (artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet). Van verzoekers wordt evenwel verwacht dat zij alle elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk indienen (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). De aspecten van de verklaringen die niet met bewijsmateriaal zijn gestaafd, kunnen slechts in aanmerking worden genomen indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan (artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet). Tot die voorwaarden behoort het feit dat verzoekers verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden en niet in strijd zijn met de voor hun verzoek relevante en beschikbare algemene en specifieke informatie, alsook dat is komen vast te staan dat verzoekers in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun verklaringen, het verwijzen naar de thans door hen neergelegde documenten en het volharden in hun relaas omtrent de eerlijkheid en oprechtheid van verzoeksters bekering tot het christendom en het feit dat zij omwille van deze feiten vervolging vrezen bij een terugkeer naar Iran. Uit wat volgt zal echter blijken dat verzoekers geen argumenten aanhalen die van die aard zijn de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Hieruit blijkt het ongeloofwaardige karakter van hun verklaringen over verzoekers' oprechte bekering, hun problemen aldaar, de drijfveer voor hun christelijke activiteiten in België en de aangevoerde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van hun vermeende bekering.

Het verweer dat verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouden meer vragen kreeg dan verzoekster zelf over de manier waarop haar interesse voor het christendom is ontstaan, kan, zelfs indien dit zou kunnen worden aanvaard, geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat hun verklaringen niet getuigen van een diepgaande christelijke overtuiging en bekering in verzoeksters hoofde. Verzoeker werd als eerste opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, dat plaats vond op 28 april 2021, van 8:40 uur tot 16:10 uur. De volgende dag, 29 april 2021 werd verzoekster uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud dat duurde van 10:30 uur tot 17:00 uur. De Raad stelt vast dat uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster eveneens uitgebreid werd ondervraagd over hoe haar proces van bekering tot het christendom in Iran is geschied (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 6, p. 22-26), hetgeen tevens kan blijken uit verzoekers' verdere uiteenzetting in het verzoekschrift. Zij benadrukken immers dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met verzoeksters spirituele evolutie en trage ontdekking van het christendom in een context waar een dergelijk geloof moeilijk gangbaar is, zoals blijkt uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij dat uit de verklaringen van verzoeker en verzoekster evenwel blijkt dat verzoekster zich in een zeer snel tempo bekeerde, hetgeen geenszins getuigt van een doordacht en diepgaand proces tot bekering in hoofde van verzoekster. Zij verklaarden dan wel dat verzoekster reeds voor haar huwelijk interesse in het christendom had en dat zij van haar nicht hoorde dat christenen goede mensen zijn en enkele niet-christelijke boeken over God las (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 6, p. 22; Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 6, p. 22-23), doch verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij pas stappen ondernam richting het christendom nadat zij een christelijke film zag en vervolgens aan haar echtgenoot vertelde dat zij hier meer over wilde weten (*Ibid.*, p. 23). Hierop wisselde zij een paar chatberichten uit met een collega van haar echtgenoot, A.H. en tijdens haar eerste ontmoeting met een kerkgemeenschap meteen het verlossingsgebed voor haar liet uitspreken (*Ibid.*, p. 24). De bestreden beslissingen oordeelden dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster louter op basis van het bekijken van een christelijke film en enkele chatgesprekken zou overgaan tot het uitspreken van een verlossingsgebed waarmee zij zich bekeerde tot het christendom, zonder hier eerst meer informatie over te vergaren. De Raad treedt de commissaris-generaal immers bij in de motivering dat een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom, zeker in een islamitisch land als Iran, een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is waarbij men zou verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat hier *in casu* geen sprake van is. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in Iran werkelijk vanuit een oprechte en diepgaande overtuiging naar het christendom bekeerd is.

Dit geldt temeer nu in de bestreden beslissingen terecht werd geoordeeld dat verzoeksters verklaringen inzake de omstandigheden van haar bekering tot het christendom en de problemen die zij ondervond hierdoor, ongeloofwaardig zijn.

In zoverre verzoekers poneren dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hun ingeroepen gebeurtenissen in Iran geen invloed hebben op de geloofwaardigheid van hun verklaringen inzake verzoeksters spirituele zoektocht in Iran, merkt de Raad op dat verzoekers de beweerde bekering tot het christendom in Iran en de wijze en omstandigheden waarin deze bekering is geschiedt *in concreto* aannemelijk dienen te maken. De vaststelling dat verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen afleggen over de omstandigheden waarin verzoeksters beweerde bekering tot het christendom is geschiedt, doet aldus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vermeende bekering van verzoekster tot het christendom.

De bestreden beslissingen oordeelden bovendien terecht dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers' geloofsactiviteiten en problemen in Iran reeds een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van hun beweerde (voortgezette) religieuze engagement na hun aankomst in België. Waar verzoekers aanvoeren dat de *"diepte van het geloof"* van verzoekster niet werkelijk onderzocht is, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, werd verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk uitgebreid ondervraagd over haar proces van bekering in Iran. Zij werd tevens uitgebreid ondervraagd over haar religieuze engagement en activiteiten in België en in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren in hun verzoekschrift, werd zij ook uitgebreid ondervraagd over haar kennis van het christendom (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 6, p. 30-33). Verzoeksters kennis van het christendom zoals blijkt uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud doet evenwel geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen die bijdragen aan de beoordeling dat verzoeksters bekering tot het christendom en geloofsactiviteiten in België niet is ingegeven door een fundamentele en diepgaande overtuiging doch louter een opportunistisch karakter heeft, zijnde (i) het snelle karakter van haar doopsel in België en (ii) het feit dat zij nog nooit naar een kerkviering georganiseerd door haar kerkgemeenschap ging.

De commissaris-generaal stelt de geloofwaardigheid van verzoeksters bekering in vraag. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *"in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren."* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Fathi*, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe verzoekster volgens haar verklaringen behoort, dit is haar kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoekster het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die zij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekster over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoekster interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij door haar interesse ook een andere godsdienst heeft in de zin van artikel 48/3, § 3, b), van de Vreemdelingenwet, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekster om aannemelijk maken dat zij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van haar identiteit. Van verzoekster kan verwacht worden uiteen te zetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer nu verzoekster afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor verzoekster. De Raad beklemtoont dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is zodat het van verzoekster redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij een proces van twijfel en verwarring zou hebben doorgemaakt, de tijd zou hebben genomen om zich in haar nieuwe geloof te verdiepen en na te denken over haar beslissing en de eventuele consequenties te overwegen.

Op basis van het bovenstaande, meent de Raad dat voormelde elementen *in casu* ontbreken. Verzoekster kon niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom.

Verzoekers menen dat rekening moet worden gehouden met de context waarin verzoekster gedoopt is, waarbij zij toelichten dat dit plaatsvond gedurende één maand waarin zij gedetineerd waren en mogelijk gerepatriëerd zouden worden. In dergelijke context achten zij het niet vreemd dat zich een intense band ontwikkeld had en een belangrijke beslissing genomen werd. De Raad acht deze toelichting echter niet voldoende om te verklaren waarom verzoekster één maand na haar aankomst in België reeds gedoopt werd, gelet op het feit dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Iran reeds bekeerd was tot het christendom. De Raad wijst er nogmaals op dat een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is waarbij men zou verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat verzoekster zich, ook in de beschreven omstandigheden, dermate snel na haar aankomst in België reeds liet dopen, hoewel zij niet aannemelijk maakt reeds in Iran bekeerd te zijn geweest tot het christendom, getuigt dan ook niet van een oprechte en diepgaande bekering in verzoeksters hoofde.

Verzoekers herhalen verder hun verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij geen kerk fysiek bezochten omdat dit enerzijds lange tijd niet mogelijk was door de coronamaatregelen en anderzijds dat zij de sfeer in de Iraanse Protestantse kerk die zij bezochten in Turnhout niet goed vonden, hetgeen nog bevestigd wordt in de door hen neergelegde brief van J.D.V. (verzoekschrift, stuk 5). De Raad wijst erop dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoekster volgens haar verklaringen nooit naar een kerkviering georganiseerd door haar kerkgemeenschap Vineyard ging, ondanks het feit dat de kerken ook gedurende een periode open waren (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 6, p. 11-12). Gezien verzoekster stelde dat zij heel graag naar haar kerk wou gaan en er later wilde werken als vrijwilliger (*Ibid.*), kon van haar ook verwacht worden dat zij zodra het was toegelaten het initiatief zou nemen om de kerk te bezoeken. Waar verzoekers nog aanvoeren dat er een taalbarrière bestaat en het dus moeilijk is voor hen om deel te nemen aan vieringen, merkt de Raad op dat dit een loutere *post-factum* verklaring betreft. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij op zondagen online deel heeft genomen aan vieringen die in het Engels plaatsvonden, hoewel zij niet alles begreep (*Ibid.*, p. 31). Het bestaan van een taalbarrière vormt dus geen afdoende verklaring voor verzoeksters nalatigheid om de kerk van haar kerkgemeenschap te bezoeken. Ook het feit dat uit de thans neergelegde documenten (verzoekschrift, stukken 8-9; aanvullende nota, stuk 13) blijkt dat verzoekster thans geregeld een kerk bezoekt in Turnhout, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij de kerk van haar kerkgemeenschap Vineyard niet heeft bezocht. Dat verzoekers slechts vanaf de zomer van 2021, na hun persoonlijke onderhouds dat plaatsvonden in april 2021, de moeite zouden nemen om op geregelde basis deel te nemen aan kerkvieringen getuigt verder van het opportunistische karakter van hun geloofsactiviteiten in België.

Verzoekers menen dat de verklaringen van verzoeker dat hij nog niet klaar is voor een bekering en het feit dat zij niet regelmatig naar de Iraanse kerk gaan er net op duidt dat hun geloofsactiviteiten geen opportunistisch karakter heeft. Dit verweer doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat verzoekers er niet in slagen om hun oprechte en diepgaande bekering of hun geloofsbeleving aannemelijk te maken.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift en bij aanvullende nota nog verschillende stukken neerleggen met betrekking tot hun geloofsbeleving in België (verzoekschrift, stukken 4-10; aanvullende nota, stuk 13), wijst de Raad erop dat deze stukken verzoekers' aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten kunnen staven, doch geenszins uitsluitel kunnen bieden over de vraag of, en dus niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een diepgeworteld en oprecht religieus engagement. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers' relaas met betrekking tot hun bekering en problemen in Iran en gelet op de voorgaande vaststellingen met betrekking tot hun religieuze activiteiten in België, oordeelt de Raad dat verzoekers' religieuze activiteiten alhier een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Betreffende de door verzoekers geciteerde en toegevoegde informatie inzake de risico's voor vervolging van bekeerde christenen in Iran (verzoekschrift, stukken 11-12), merkt de Raad op dat verzoekers, gelet op hetgeen voorafgaat, niet hebben aangetoond dat hun christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde en oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme.

Zij maken dan ook niet aannemelijk daadwerkelijk christen te zijn en zich bij een terugkeer naar Iran als christenen te zullen worden gepercipieerd. De verwijzing naar algemene informatie over de vervolging van christenen en bekeerlingen in Iran is *in casu* dan ook niet dienstig, nu verzoekers in gebreke blijven hun persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

De verwijzing naar informatie van UNHCR en rechtspraak van het EHRM toont niet aan dat verzoekers vervolging vrezen bij een terugkeer naar Iran. De Raad herhaalt dat verzoekers, gelet op het apert opportunistisch karakter van hun activiteiten, geenszins aantonen dat zij bij een terugkeer naar Iran door de autoriteiten als christenen zullen worden gepercipieerd en omwille van deze redenen vervolging vrezen of een reëel risico op ernstige schade lopen. De bestreden beslissingen oordeelden terecht dat uit verzoeksters religieus geladen facebookprofiel of christelijke activiteiten in België geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. Uit de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, stuk 8, nr. 2) blijkt immers genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekers, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, tonen dit wat hen betreft niet aan of maken dit niet aannemelijk. Voorts weerleggen zij de terecht vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van hen mag worden verwacht verzoekster voorafgaand aan een terugkeer de christelijke berichten op haar sociale media verwijderd.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is verder niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld, waarbij in de eerste plaats een beoordeling dient te worden gemaakt of de relevante elementen die worden aangevoerd voldoende aannemelijk zijn.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst kon u niet aannemelijk maken dat u problemen zou krijgen met de autoriteiten doordat u gewonde deelnemers aan een betoging thuis had verzorgd. U wist immers niet of de Iraanse autoriteiten effectief op de hoogte zijn van het feit dat u gewonde betogers had verzorgd (CGVS, p. 18). U vreesde weliswaar dat, doordat u iemand had verzorgd die later werd gearresteerd, u ook in de problemen zou komen (CGVS, p. 19-20). U maakte de arrestatie van deze persoon echter niet aannemelijk. U hoorde van J. dat deze gearresteerde persoon – u kende zijn naam niet eens – werd gearresteerd, maar hoe J. dit te weten kwam, kon u niet zeggen. U wist evenmin wanneer deze patiënt werd opgepakt en u stelde hierover ook geen vragen. U vermoedde dat de gearresteerde gewonde vroeg of laat uw naam zou verklappen aan de autoriteiten, al wist u niet of dit was gebeurd: u had geen concrete aanwijzingen dat u inderdaad werd verklikt en u wist niet of de autoriteiten effectief naar u op zoek kwamen (CGVS, p. 19-21). Nochtans vond uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaats op 28 april 2021. Dit is ongeveer anderhalf jaar na de door u beweerde arrestatie van de gewonde persoon. U heeft zich over het voorgaande ook niet geïnformeerd. U wilde onder meer uw collega's in Iran niet contacteren uit vrees hen in gevaar te brengen (CGVS, p. 21). Deze uitleg volstaat niet. Dat u met alle moderne communicatiemiddelen die u ter beschikking staan, niet de mogelijkheid zou hebben gezien om u hierover op al dan niet discrete en veilige wijze te informeren, is immers niet aannemelijk. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al die aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees. U zei nog te denken gearresteerd te worden omdat een collega-verpleger ook gearresteerd werd doordat hij de gearresteerde patiënt had verzorgd. Deze link tussen uw eigen situatie en wat uw collega meemaakte overtuigt niet. U had wat dit betreft immers ook quasi geen concrete informatie. Zo had u totaal geen idee wie deze collega is en wat hij precies meemaakte. U stelde er ook geen vragen over aan uw vriend J. (CGVS, p. 21). Ook is het vreemd dat u tot op heden niet weet hoe het met uw vriend J., nochtans de persoon die de thuisverpleging van de gearresteerde patiënt had georganiseerd, vergaat en dat u op geen enkele manier naar hem heeft geïnformeerd. Ook wist u niet of er voor u juridische implicaties waren (CGVS, p. 20-21). Het loutere feit dat u niet eens wist of de autoriteiten ervan op de hoogte waren dat u een gewonde deelnemer aan een betoging had verzorgd en u hier zich ook niet op

een gedegen wijze over heeft geïnformeerd, dat u niet wist of er voor u juridische implicaties waren en dat u geen informatie had over de huidige situatie van J. en over uw gearresteerde collega is dan ook zo onaannemelijk dat u uw vrees zelf gearresteerd te zullen worden omdat u een gewonde deelnemer had verzorgd ook niet aannemelijk heeft gemaakt. Gezien u uw vrees omwille van de arrestatie van een gewonde deelnemer helemaal niet aangetoond heeft, is uw vrees hierdoor als soennitische Koerd harder gestraft te zullen worden niet relevant (CGVS, p. 20 en p. 34).

Vervolgens konden u en uw echtgenote allesbehalve overtuigen in Iran te zijn bekeerd tot het christendom.

Eerst en vooral legden jullie vage en zelfs incoherente verklaringen af over het profiel van A.H., uw christelijke collega met wie uw echtgenote dankzij u in contact zou zijn gekomen nadat jullie samen een christelijke film zouden hebben bekeken. Daar waar jullie bij jullie aankomst in België zeiden dat u een collega had die veranderde van geloof en die christen werd en dat jullie met deze collega afspraken (volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, d.d. 7 januari 2020, vraag 6), vermoedden jullie op het Commissariaat-generaal in tegenstelling tot voorgaande verklaring beiden dat A.H., de enige christelijke collega die u vermeldde, een geboren christen was. Jullie waren dit niet helemaal zeker, want jullie bespraken dit niet (CGVS, p. 22; CGVS M.D., p. 27). Dat jullie op het Commissariaat-generaal niet eens met zekerheid wisten of A.H. als christen was geboren, hoewel jullie hiervan uitgingen, is, gelet op het door jullie geschetste belang van A.H. in het bekeringsproces van uw echtgenote (CGVS, p. 23), niet aannemelijk. Aangenomen kan worden dat, indien A.H. uw echtgenote werkelijk de weg naar het christendom in het algemeen en naar de huiskerk in het bijzonder zou hebben getoond, haar eigen christelijke parcours ter sprake zou zijn gekomen. Aangezien jullie over het christelijke profiel van A.H. vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegden, kan niet worden aangenomen dat A.H. jullie de weg naar het christendom en de huiskerk zou hebben getoond.

Dit blijkt ook uit de warrige verklaringen die uw echtgenote aflegde over haar eerste contact met A.H. M.D. verklaarde uw collega via WhatsApp benaderd te hebben en haar geschreven te hebben dat ze graag meer informatie wou over het christendom. Gevraagd of het niet riskant was deze vraag zo expliciet via WhatsApp te stellen, veranderde zij haar verklaringen en zei ze in haar bericht louter in het algemeen om meer informatie gevraagd te hebben: zo begreep A.H. waarover het ging aangezien u haar al mondeling had verteld dat uw echtgenote meer informatie over het christendom wilde (CGVS M.D., p. 24). Deze verklaringen over het eerste contact tussen uw echtgenote en A.H. zijn niet coherent.

Jullie legden ook incoherente verklaringen af over de christelijke documentatie die uw echtgenote in Iran kreeg. Zo is het opvallend dat jullie bij aankomst in België nog zeiden dat uw echtgenote een Bijbel kreeg in de kerstperiode, na de arrestatie van twee medehuiskerkgangers (volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, d.d. 7 januari 2020, vraag 6), terwijl uw echtgenote op het Commissariaat-generaal zei dat ze in Iran enkel het Nieuwe Testament had: dit had ze gekregen bij de eerste huiskerkbijeenkomst, toen het verlossingsgebed op 10 ordibehesht 1398 (30 april 2019) werd voorgelezen (CGVS M.D., p. 5 en p. 26). Ook deze verklaringen zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met elkaar.

Dat uw echtgenotes bekering in Iran niet geloofwaardig is blijkt vervolgens uit het feit dat zij zich wel in een bijzonder snel tempo bekeerde. M.D. chatte slechts een paar keer via WhatsApp met A.H. alvorens zij haar voor het eerst zag en meteen het verlossingsgebed voor haar liet uitspreken. Dat zij zich in een dergelijke snel tempo heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering naar het christendom in een vijandige context – bekeringen naar het christendom in Iran worden immers niet getolereerd – kan immers beschouwd worden als een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering toch enige vorm van reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat zij volgens haar verklaringen buiten het bekijken van een christelijke film en het uitwisselen van een paar berichten met A.H. geen enkele stap ondernam om het christendom beter te leren kennen alvorens dit geloof via het door N. uitgesproken verlossingsgebed te aanvaarden – dit was bovendien tijdens haar eerste deelname aan een christelijke bijeenkomst van de huiskerk – (CGVS, p. 23; CGVS M.D., p. 23-26) kan bezwaarlijk wijzen op een diepgaande christelijke overtuiging en een waarachtige bekering.

Verder komt ook uw echtgenotes beschrijving van een deel van de huiskerkbijeenkomsten eigenaardig over. Ze vertelde dat ze in totaal aan een achttal bijeenkomsten deelnam: een viertal ervan vond plaats in een park en een viertal bij iemand thuis.

Wanneer er in het park werd samengekomen, kon er amper samen worden gebeden omdat het gevaarlijk was om Jezus Christus te vermelden en omdat het opvallend is als iedereen bijv. samen zou bidden (CGVS M.D., p. 28). Gevraagd wat er dan eigenlijk christelijk was aan deze parkbijeenkomsten, kwam uw echtgenote niet verder dan een verwijzing naar voorzorgsmaatregelen en merkte ze nog op dat ze 'over sommige thema's en dingen discussieerden' zonder te preciseren welke en dat het anders was als de huiskerkbijeenkomst plaatsvond binnen een woning (CGVS M.D., p. 28). Ze kon evenwel geen uitleg geven waarom de huiskerkbijeenkomsten dan niet gewoon altijd binnenskamers plaatsgrepen (CGVS M.D., p. 29).

Ook het feit dat uw echtgenote bijeenkomsten volgde maar weinig wist over de andere huiskerkleden, is bevreemdend. Ze wist niet waarom N. en So. de huiskerk leidden, al stelde ze nochtans met N. de beste band te hebben. Ook over E., die toch bij jullie thuis kwam, wist zij niet sinds wanneer zij zich bekeerde. Dat uw echtgenote niet naar de bijeenkomsten ging om over elkaars leven te praten en vragen te stellen (CGVS M.D., p. 28-29), is geen afdoend argument voor haar gebrek aan kennis over haar huiskerkgenoten. Immers, de huiskerkgangsters zagen elkaar niet alleen voor christelijke vieringen, maar ook voor maaltijden e.d.m. (CGVS M.D., p. 28). Dat er in een dergelijke context niet over elkaars leven zou kunnen gepraat worden, komt niet meteen overtuigend over.

Gelet hierop, kan er aan de bekering van uw echtgenote in Iran geen geloof gehecht worden.

Uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam en uw motivering om christen te worden, doen eveneens ernstige vragen rijzen. Ook u legde immers vreemde verklaringen af over de reden waarom uw interesse in het christendom werd gewekt en over het moment dat u zich effectief een christen voelde.

Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u moslim bent (verklaring DVZ, vraag 9), hetgeen uw echtgenote bevestigde (verklaring DVZ M.D., vraag 15a). Ook op het Commissariaat-generaal zei u in eerste instantie soenniet te zijn (CGVS, p. 3). Even later beweerde u dat, wat jullie in het leven nodig hebben, jullie in het christendom gevonden hadden. Gevraagd of u dan ook het christendom had gevonden, antwoordde u dat u in België aan een aantal vieringen had deelgenomen en dat, hoewel u soenniet bent, het christendom u een soort vrede en rust geeft. U voegde hieraan toe dat u volgens de pastoor van de Belgische kerk waar u vieringen volgde een volger van Jezus was. Gevraagd wat u daarvan dacht, zei u nog tijd nodig te hebben om alle twijfels van de baan te schuiven. Even later zei u dan weer dat u in uw hart eigenlijk een christen bent en dat u dat gevoel heeft sinds het moment waarop het verlossingsgebed voor uw echtgenote in Iran werd voorgelezen. U vertrok bijgevolg als een christen uit Iran (CGVS, p. 5-7). Deze verklaringen zijn allesbehalve coherent. Gevraagd waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken dan niet gewoon gezegd had dat u christen was, antwoordde u dat u niet wist dat u het gevoel in uw hart kon benoemen en dat u dacht dat het officieel moest zijn (CGVS, p. 7-8), hetgeen evenwel bezwaarlijk als een aannemelijke uitleg kan beschouwd worden. U vertelde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers wel over de bekering van uw echtgenote, maar repte met geen woord over uw eigen interesse voor en kennismaking met het christendom (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ). Hierop gewezen, zei u dat er een verschil was tussen u en uw echtgenote. Voor haar werd immers het verlossingsgebed gelezen. Hierop gevraagd waarom voor u het verlossingsgebed niet voorgelezen werd, antwoordde u dat u worstelde met uw gevoelens en dat u er nog geen beslissing over had genomen (CGVS, p. 8). Even later zei u dat u ten tijde van het voorlezen van het verlossingsgebed voor uw echtgenote wel gevoelens had voor het christendom, maar dat u niet dacht dat uw hart toen werd geraakt (CGVS, p. 27). Ook ten tijde van het persoonlijk onderhoud had u nog tijd nodig om zich als christen te kunnen beschouwen (CGVS, p. 31). Dit is opnieuw in strijd met uw eerdere verklaringen zich sinds het verlossingsgebed van uw echtgenote christen te voelen. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat het moeilijk was om te zeggen dat u zichzelf vanaf de datum van het verlossingsgebed christen kon noemen (CGVS, p. 27). Uw tegenstrijdige verklaringen over het geloof dat u al dan niet aanhangt ondermijnt fundamenteel uw beweerde christelijke geloofsinteresse en/of -overtuiging.

Bovendien is het bijzonder vreemd dat u enerzijds zei dat u zich na één deelname aan een huiskerkbijeenkomst al christen voelde (CGVS, p. 7), maar nadien geen enkele bijeenkomst meer volgde in een huiskerk (CGVS, p. 24). Nochtans kon uw echtgenote volgens u hierna wel nog meerdere bijeenkomsten bijwonen (CGVS, p. 24) en beweerde u dat het christendom voor u als een oceaan is: het is heel 'groot' en u moet nog veel dingen leren waarvoor u iemand nodig heeft die u begeleidt en die u de nodige uitleg geeft (CGVS, p. 26). Dat u in deze context bijgevolg niet verder deelnam aan christelijke bijeenkomsten, doet dan ook sterk verbazen en zet wederom de geloofwaardigheid van uw bewering zich in Iran al christen gevoeld te hebben danig op de helling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan uw in Iran ontstane interesse voor en/of uw bekering tot het christendom in Iran evenmin enig geloof gehecht worden.

Bijgevolg zijn de door jullie beweerde problemen van enkele medehuiskerkgangsters (zoals de arrestatie van Si. en van M. en de inval op 25 december) en de problemen die nadien plaatsvonden evenmin aannemelijk.

Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uw echtgenote de aanhouding van de twee huiskerkleden, M. en Si., door haar gebrekkige kennis niet aannemelijk maakte. Uw echtgenote beweerde weliswaar op 13 aban 1398 (4 november 2019) van A.H. vernomen te hebben dat M. gearresteerd werd. Hoe A.H. dit te weten kwam, wist ze echter niet. Evenmin wist zij waar, wanneer en door wie M. gearresteerd werd. Ze kende ook niet met zekerheid de reden waarom ze was gearresteerd. Dat A.H. haar wel kon vertellen dat M. was gearresteerd, maar niet wilde antwoorden op haar vragen in verband met de omstandigheden van deze arrestatie, kan slechts moeilijk overtuigen (CGVS M.D., p. 14-15). Uw echtgenote beweerde verder opnieuw van A.H. vernomen te hebben dat Si. twee weken na M.'s arrestatie werd opgepakt. Ook hierover had zij geen informatie: A.H. vertelde niet hoe, waar of wanneer hij werd aangehouden. Uw echtgenote stelde hierover geen vragen en heeft zelfs geen idee of Si. effectief werd aangehouden omwille van christelijke activiteiten. Het kon evengoed geweest zijn omwille van een deelname aan een betoging (CGVS M.D., p. 15-16). Ook hier is het niet aannemelijk dat enerzijds wel het plaatsvinden van de arrestatie bekend is, maar anderzijds niet de omstandigheden ervan. Door uw gebrekkige informatie over de door u geponeerde arrestatie van M. en Si. hebben jullie deze arrestaties niet aannemelijk gemaakt. Er kan immers herhaald worden dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij informeert naar al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met zijn vrees.

Voorts komt ook jullie beschrijving van de arrestatie van één of meerdere huiskerkleden op 25 december erg onwaarschijnlijk over. Zo zijn jullie opeenvolgende verklaringen over de gebeurtenissen op 25 december niet meteen coherent. Tijdens jullie gesprek met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken bij jullie aankomst in België zeiden jullie dat jullie te laat bij de huiskerkdienst van 25 december aankwamen – jullie hadden een kind moeten ontwijken waardoor jullie in een gracht waren beland – en dat jullie bij jullie aankomst aldaar vele undercoveragenten opmerkten waardoor jullie zich uit de voeten maakten (volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht, d.d. 7 januari 2020, vraag 6). Op het Commissariaat-generaal zei uw echtgenote evenwel dat jullie na een aanrijding te laat aankwamen en dat jullie slechts twee agenten van ettelaat opmerkten (CGVS M.D., p. 7; p. 16-17). Daar waar u zei dat er een paar mensen door de agenten in een auto werden geduwd – jullie konden enkel So. herkennen – (CGVS, p. 33) en ook uw echtgenote in eerste instantie zei dat meerdere kerkgangsters werden gearresteerd (CGVS M.D., p. 7 en p. 14), beweerde uw echtgenote even later dat ze enkel So. zag gearresteerd worden (CGVS M.D., p. 16-17). Voorts komt het weinig waarschijnlijk over dat jullie, die toevallig op het moment van de arrestatie van één of meerdere huiskerkgangsters aankwamen en die deze onverkwikkelijke gebeurtenis tijdens de avondschemering van ver en vluchtig zouden hebben gadeslagen, zouden kunnen gezien hebben dat (minstens) één van de twee mensen gekleed in burger geleet op een agent van het ettelaat terwijl jullie, althans volgens uw verklaringen, niet eens de andere gearresteerde kerkgangsters zouden herkend hebben (CGVS, p. 33; CGVS M.D., p. 16-17). Door deze incoherente en weinig aannemelijke beschrijving van de arrestatie op 25 december kan er geen geloof aan gehecht worden.

Dit blijkt tevens uit het feit dat u en M.D. nauwelijks informatie hadden over de inval in de huiskerk tijdens Kerstmis. Jullie wisten noch hoeveel mensen er toen werden opgepakt noch wie er behalve So. werd opgepakt (CGVS, p. 33; CGVS M.D., p. 16-17). Jullie wisten evenmin wat er nadien met de huiskerkleden gebeurde: jullie hebben niets meer van hen vernomen en hebben zich niet naar hen geïnformeerd (CGVS, p. 33-34; CGVS M.D., p. 17). Zelfs over A.H., de persoon die uw echtgenote de weg leidde naar de huiskerk, had uw echtgenote geen enkele informatie (CGVS M.D., p. 18). Nochtans is A.H. uw collega in het ziekenhuis (CGVS, p. 8) waardoor u zich via uw werk naar haar had kunnen informeren. Een louter telefoontje naar een collega had kunnen volstaan om na te gaan hoe het met haar ging. U verklaarde weliswaar niet te willen telefoneren naar collega's uit angst ze in gevaar te brengen (CGVS, p. 21). Deze uitleg overtuigt niet. Dat jullie wel met familie konden bellen, die jullie nochtans ook niet in gevaar willen brengen (CGVS, p. 21; CGVS M.D., p. 6) – nergens uit jullie verklaringen kan ook maar enigszins blijken dat jullie jullie familie door jullie telefoontjes in gevaar zouden gebracht hebben –, maar geen collega's om meer te weten over het wedervaren van A.H. en via haar van de overige huiskerkgangsters, is niet aannemelijk. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die

rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, quod non in casu. Uw echtgenote zei nog dat u geen collega's kon contacteren, omdat u niet wist wie van uw collega's u kon vertrouwen (CGVS M.D., p. 18-19). Ook dit kan nauwelijks overtuigen, aangezien jullie zich intussen al bijna twee jaar veilig in het buitenland bevinden. Het ontbreken van enige concrete informatie over de huiskerkleden en het feit dat jullie amper pogingen ondernamen om hierover informatie te vergaren ondermijnen wederom danig de geloofwaardigheid van de beweerde huiskerkproblemen in Iran.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het sowieso erg onaannemelijk overkomt dat uw echtgenote een kerstviering wilde bijwonen, terwijl er volgens haar verklaringen even daarvoor reeds twee van haar huiskerkvrienden werden aangehouden over wie zij bovendien geen enkele informatie had. Dat jullie n.a.v. deze arrestaties zelfs een tijdje het land wilden verlaten en hiertoe reeds initiatieven namen (CGVS, p. 16; CGVS M.D., p. 3; p. 15-16), maar uiteindelijk nog het risico namen om naar een kerstfeest te gaan, komt vreemd over.

Evenzeer komt de bewering van uw echtgenote dat de autoriteiten H., de schoonbroer van uw echtgenote, omwille van jullie ondervraagd zouden hebben, ongeloofwaardig over. Uw echtgenote had immers ook in dit verband geen enkele informatie: ze wist niet of er al dan niet een huiszoeking bij H. werd verricht, waar hij werd ondervraagd, door wie hij werd ondervraagd, wat hem werd gezegd en of hij later nog eens werd aangehouden. Uw echtgenote wist zelfs niet eens zeker of H. omwille van haar werd ondervraagd, maar omdat H. nog nooit in zijn leven werd gearresteerd, stelde zij dat het wel door haar moest zijn. Uw echtgenote stelde geen vragen aan haar familie over H.'s arrestatie en/of ondervraging. Dat uw schoonfamilie jullie enerzijds op de hoogte kon brengen van H.'s ondervraging, maar hier anderzijds geen details kon over verstrekken, is niet aannemelijk. Overigens is het vreemd dat uw echtgenote zeker wist dat H. ondertussen was vrijgelaten. Ze baseerde deze bewering op het feit dat haar moeder had gezegd dat ze voor Iraans Nieuwjaar iedereen thuis had uitgenodigd, waardoor M.D. ervan uitging dat H. ook aanwezig was. Dat M.D. zich op geen enkele manier heeft geïnformeerd naar haar schoonbroer, overtuigt, gezien het feit dat zij nog contact heeft met haar familie, niet. Ten slotte had uw echtgenote ook geen idee of er ooit andere familieleden werden meegenomen voor ondervraging (CGVS M.D., p. 6 en p. 19-21).

Dat er geen geloof gehecht wordt aan M.D.'s asielrelaas, wordt bijkomend bevestigd doordat zij geen enkele informatie heeft over eventuele juridische procedures tegen haar ten gevolge van haar beweerde bekering en doordat zij zich hier ook op geen enkele manier naar heeft geïnformeerd (CGVS M.D., p. 9-10). Een dergelijk gebrek aan informatie betreffende de kern van uw echtgenotes asielrelaas zet de geloofwaardigheid van haar asielrelaas bijkomend op de helling.

Tot slot wordt jullie geloofwaardigheid ondermijnd door de vaststelling dat u en uw echtgenote het risico namen om met jullie eigen paspoort en een Italiaans Schengenvisum legaal het land te verlaten (CGVS, p. 12-13; CGVS M.D. p. 11). Gelet op uw bewering dat jullie moesten onderduiken alvorens jullie het land verlieten (CGVS, p. 17), is het heel opmerkelijk dat jullie het risico namen om met jullie eigen paspoort via de luchthaven Iran te verlaten. Het spreekt voor zich dat deze houding geenszins in overeenstemming te brengen is met het koesteren van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan er aan jullie beweerde bekering in Iran en de problemen hierdoor niet het minste geloof gehecht worden.

Dat aan jullie geloofsactiviteiten en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie beweerde (voortgezette) religieuze engagement na uw aankomst in Europa. Aangezien jullie bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan jullie motivatie om in België (online) kerkvieringen te volgen ook geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook besloten worden dat jullie hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging geloofsactiviteiten ontwikkelen. Hieraan kan, voor wat u betreft, toegevoegd worden dat u erkende, toen u gevraagd werd of u actueel christen bent, nog tijd nodig te hebben (CGVS, p. 31) en dat u vaak afwezig bent op de christelijke onlinesessies (CGVS, p. 32). Hieruit kan uiteraard geen diepgaande en oprechte christelijke levensovertuiging blijken. Dat dit inderdaad het geval is, blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel idee had wat er gevierd werd met Pasen. Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd; u was overigens niet aanwezig tijdens de laatste paasviering (CGVS, p. 32). U wist eveneens niet was Pinksteren was en verkeerdelijk dacht u dat Hemelvaart het feest van de verrijzenis was, i.p.v. Pasen (CGVS, p. 33). Voorts stelde u dat de evangeliën in de Bijbel belangrijk waren, maar waarom dit

zo was, kon u niet duiden (CGVS, p. 32). Ook uw echtgenote zei overigens dat u nog twijfelt over uw geloof en nog geen beslissing had genomen (CGVS M.D., p. 4).

Betreffende uw echtgenote kan bijkomend nog aangestipt worden dat, aangezien er aan haar bekering in Iran geen geloof gehecht kan worden, ze reeds op 11 februari 2020, i.e. nauwelijks een maand na haar aankomst in België, werd gedoopt. Nochtans kan, zoals reeds aangegeven werd, aangenomen worden dat een vrijwillige bekering naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er hieraan een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan. Haar bijzonder snelle doopsel – u zei dat er niet veel mensen vanuit hun hart gedoopt worden (CGVS, p. 32) – doet dan ook ten zeerste verbazen en plaatst bijkomend de nodige kanttekeningen bij de oprechtheid van haar beweerde nieuwe geloofspraktijk. Het is overigens bijzonder opmerkelijk dat uw echtgenote als zelfverklaarde christen behalve één keer naar een Iraanse kerk in Turnhout nooit naar een kerkviering georganiseerd door haar kerkgemeenschap Vineyard ging: ze volgt enkel onlinevieringen en onlinebijeenkomsten. Nochtans gaf zij zelf toe dat, ondanks de coronacrisis die ervoor zorgde dat de kerken een tijd hun deuren moesten sluiten, de kerken een bepaalde periode open waren en beweerde ze heel graag eens naar haar kerk te willen gaan (CGVS, p. 28; CGVS M.D., p. 11-12 en p. 30). Deze bevindingen doen wederom de nodige vragen rijzen over haar daadwerkelijke wens om van een christelijke gemeenschap deel uit te maken.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie beweerde christelijke geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen manifesteren als christen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Wat betreft haar christelijke posts op haar facebookpagina, heeft M.D. niet aannemelijk gemaakt dat het, gelet op het opportunistisch karakter van haar geloofsactiviteiten, voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran haar religieus getinte bijdragen te verwijderen. Uit haar religieus geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade afgeleid worden. Betreffende de in België uitgevoerde geloofsactiviteiten, bevestigd door een aantal door uw echtgenote neergelegde documenten, kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie geloofsactiviteiten zijn evenwel niet oprecht –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat jullie niet konden aantonen door jullie bekering en jullie geloofsactiviteiten bij terugkeer naar Iran problemen te zullen krijgen met F.Y., jullie schoonzus die bij de Sepah zou werken en die jullie al onrechtstreeks bedreigd heeft omdat ze lucht had gekregen van jullie geloofsactiviteiten. U erkende niet te weten hoe F.Y. van jullie geloofsactiviteiten op de hoogte kon zijn (CGVS, p. 11-12). In dit verband kan herhaald worden dat er aan jullie geloofsactiviteiten in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht. Bovendien nam uw echtgenote de nodige voorzorgsmaatregelen om te vermijden dat haar christelijke facebookprofiel haar familie in de problemen zou brengen (CGVS M.D., p. 20). Jullie geloofsactiviteiten in België zijn op een enkel bezoek aan de kerk in Turnhout na uitsluitend online. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe uw schoonzus op de hoogte zou kunnen zijn van jullie geloofsactiviteiten. Bovendien maakten jullie niet aannemelijk dat F.Y. werkt(e) bij de Sepah. Jullie wisten allebei niet wat F.Y. concreet deed/does bij de Sepah en baseerden haar functie op het feit dat haar broers allebei werkzaam zouden zijn bij de Sepah (CGVS, p. 11-12; CGVS M.D., p. 8-9). Volgens uw echtgenote zei F.Y. nooit letterlijk dat ze bij de Sepah werkte, maar het feit dat ze een foto van de islamitische leider ophing was volgens haar enkel iets dat je doet als je van de Sepah bent (CGVS M.D., p. 9). Zowel u als uw echtgenote konden dan ook niet concreet aantonen dat zij effectief voor de Sepah zou werken.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw opleiding verpleegkunde en uw in België gevolgde opleidingen wordt niet getwijfeld. Betreffende het vonnis van uw schoonvader, die werd veroordeeld voor het bezit van een fles wijn en van een Koerdisch vlagje – met dit vonnis wilde u aantonen dat jullie als Koerd gediscrimineerd worden en dat jullie zwaarder gestraft worden (CGVS, p. 15) –, kan er herhaald worden dat jullie jullie beweerde persoonlijke problemen in Iran niet hebben aangetoond, waardoor uit niets blijkt dat u zwaarder zou kunnen worden gestraft.

Bovendien werd u in het verleden nog nooit aangehouden of veroordeeld en kwam u zelf nooit in de problemen (CGVS, p. 12 en p. 15). U en uw echtgenote beschikten verder over een paspoort, waarmee jullie Iran konden verlaten. U kon tot slot studeren en jullie hadden de afgelopen jaren toegang tot de arbeids- en woningmarkt, onder meer in Teheran. Bijgevolg blijkt uit niets dat de door u beweerde discriminatie wat u betreft gelijkgeschakeld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade.”

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster is tevens pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal door de Raad overgenomen:

“De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw opleidingen wordt niet getwijfeld. Dat u in België werd gedoopt, naar de kerk gaat en een online Bijbelcursus volgt, zoals uit de neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Dat u documenten neerlegt van uw kerkgang en Bijbelstudie wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch kan dit blijken uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier of de algemeen bekende informatie waarover de Raad beschikt.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP